คุยกับผู้คิด
เฮอร์คิวลิสการ์ด

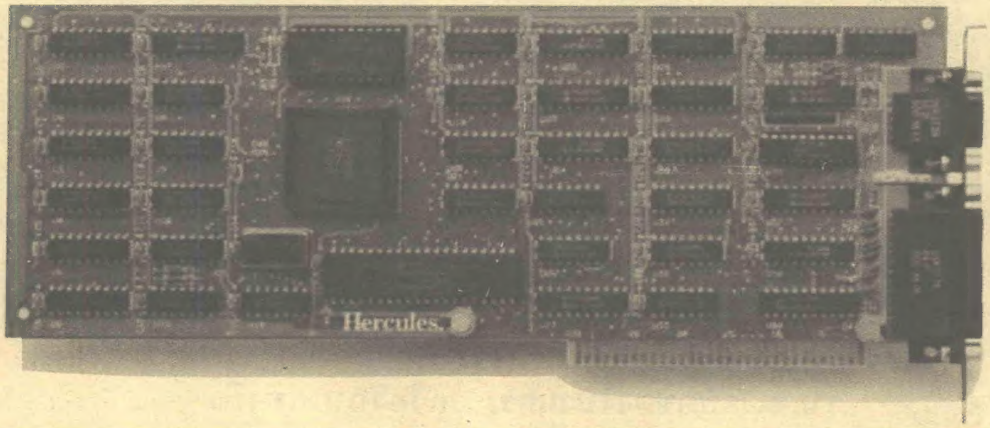

ครรชิต มาลัยวงศ์*

คนไทยที่มาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินอยู่ในสหรัฐอเมริกานั้นมีมากมาย ในบรรดาคนไทยเหล่านี้ ก็มีทั้งผู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งยวด ประสบความสำเร็จพอประมาณ ไปจนถึงผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จอะไรมากไปกว่าการวิ่งหนีเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองหรือไอ้เกรที่ชาวโรบินฮูดไม่ปรารถนาจะพบพาน

คนไทยที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งยวดในอเมริกานั้น ส่วนมากก็มักจะเป็นผู้ประกอบอาชีพอิสระอย่างเช่นนายแพทย์ วิศวกร สถาปนิก รวมทั้งผู้ที่เปิดร้านอาหาร และร้านขายส่งสินค้าเข้าออกประเทศ แต่ผู้ที่นั่งสนทนากับผมอยู่ในขณะนี้ เป็นนักคอมพิวเตอร์ที่ประสบความสำเร็จมากยิ่งกว่าอาชีพอิสระที่ผมกล่าวถึงมาแล้ว และเป็นผู้ที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงอย่างนิยมชมชอบมากเป็นพิเศษในหมู่นักคอมพิวเตอร์ชาวไทย เพราะความสำเร็จของเขาก็เท่ากับประกาศให้โลกรู้ว่า คนไทยนั้นก็มีมันสมองไม่แพ้ใคร ขอเพียงแต่ให้มีโอกาสเถอะน่า

นักคอมพิวเตอร์ผู้นี้หลายคนคงได้ยินเรื่องราวความสำเร็จของเขามาบ้างแล้ว แต่อาจจะไม่เคยได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับความสามารถของเขา ดังนั้นผมจึงถือโอกาสที่ได้ไปเบอร์คเลย์ นัดหมายเข้าเยี่ยมชมกิจการของเขาและนำความคิดเห็นของเขามาเผยแพร่ให้พวกเราได้รับฟัง

ครับ เขาผู้นี้คือ**คุณสักรินทร์ สุวรรณนุกูล** หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า **คุณแวน** แห่งบริษัทเฮอร์คิวลิส ที่ผลิตกราฟิกการ์ด ของเครื่อง ไอบีเอ็ม พีซี ออกจำหน่ายอย่างกว้างขวางทั่วโลกนั่นเอง

"คุณแวนเคยให้สัมภาษณ์ใครหรือยังครับ" ผมถามยิ้ม ๆ

คุณแวนหัวเราะอย่างอารมณ์ดี "ไม่เคยเลยครับ ผมไม่เคยให้สัมภาษณ์ใคร เพราะไม่ชอบ"

"ถ้าอย่างนี้ผมก็โชคดีมาก ที่ได้มาคุยกับคุณแวนวันนี้" ผมหัวเราะบ้าง "แต่ผมไม่ได้ตั้งใจจะสัมภาษณ์เรื่องส่วนตัวนะครับ ผมอยากจะคุยเรื่องทัศนะของคุณแวน ในฐานะที่คุณแวนก็เป็นคนไทย และเป็นนักคอมพิวเตอร์ที่ประสบความสำเร็จทางด้านธุรกิจมากคนหนึ่ง ว่าเราจะทำอย่างไรถึงจะช่วยเมืองไทยหรือช่วยนักคอมพิวเตอร์รุ่นน้อง ๆ ให้ประสบความสำเร็จอย่างคุณแวนได้บ้าง"

"ครับ ผมก็ยินดี แต่ไม่ทราบว่าพอจะช่วยอะไรได้บ้าง" คุณแวนออกตัว

"เรื่องแรกก็คือ คุณแวนคิดอย่างไรครับถึงได้ออกแบบสร้างเฮอร์คิวลิสการ์ดออกขาย จนเป็นกิจการใหญ่โตอย่างนี้" ผมเริ่มตั้งคำถามแรก

"เรื่องมันเริ่มตอนผมเรียนปริญญาเอกอยู่ที่เบอร์คเลย์นี่แหละครับ ตอนนั้นไอบีเอ็ม เริ่มผลิตเครื่อง พีซี ออกมาใหม่ ๆ ผมก็ไปซื้อมาใช้ในการทำงานวิจัยของผมใช้ไป ๆ ผมเห็นว่ามันขาดอุปกรณ์สำหรับทำกราฟิก ผมก็เลยออกแบบขึ้นใช้งานเอง แล้วก็เลยเห็นลู่ทางที่จะทำขาย ก็ร่วมหุ้นกับเพื่อน ๆ ตั้งบริษัทเฮอร์คิวลิสขึ้น" คุณแวนอธิบาย

"แล้วเรื่องเรียนล่ะครับ จบหรือยัง" ผมพูดพลางนึกตั้งข้อสังเกตว่า เบอร์คเลย์นั้นช่างผลิตนักคอมพิวเตอร์ชั้นนำได้มากจริง ๆ

* อดีตคณบดี คณะคอมพิวเตอร์ประยุกต์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย

การที่คนไทยไม่นิยมใช้ของไทย ส่วนหนึ่งก็คงจะเพราะระอาต่อของที่ไม่มีคุณภาพนั่นเอง

การทดสอบเฮอร์คิวลิสการ์ดในโรงงาน

"เรื่องเรียนก็เป็นอันหยุดไป เพราะงานทางด้านบริษัทนั้นมีมากเหลือเกินครับ"

"ก่อนมาเรียนปริญญาเอกที่เบอร์คเลย์ คุณแวนเรียนที่ไหนมาก่อนครับ"

"ผมจบปริญญาโทที่เบอร์คเลย์นี่แหละครับ ทางด้าน Circuit Analysis ส่วนปริญญาตรีผมเรียนที่เยล ทางด้าน Communications จบจากเยลปี 75 แล้วก็มาจบที่เบอร์คเลย์ปี 77"

"เมื่อตั้งบริษัทแล้วทำอย่างไรครับ สร้างโรงงานผลิตไอซี ผลิตการ์ดเองหรืออย่างไรครับ"

"เปล่าครับ ผมไม่ได้ผลิตเอง ทางเราจ้างเหมาให้คนอื่นเขาไปทำ ที่แคลิฟอร์เนีย มีบริษัทเล็ก ๆ ที่รับงานทางด้านนี้มากมาย เราก็เลือกเอาบริษัทที่เห็นว่ามีคุณภาพและให้ราคาดี บริษัทเหล่านี้มีทั้งของคนจีนและคนเวียดนาม พอเขาทำเสร็จแล้วเขาก็เอามาส่งให้เรา" คุณแวนอธิบาย

"แล้วคุณภาพล่ะครับ มีปัญหาน่าหนักใจไหม" ผมถามเรื่องที่หลาย ๆ คนคงจะสนใจ

"ไม่เลยครับ ทางเราเป็นฝ่ายควบคุมคุณภาพ เรามีเครื่องเทสต์อยู่ในโรงงาน ถ้าอันไหนไม่ดีเราก็ไม่รับ ถ้าไม่ดีมาก ๆ ต่อไปเราก็ไม่จ้าง บริษัทเหล่านี้มีเยอะครับ เขาต้องคอยระวังทำงานให้ดี มิฉะนั้นก็จะไม่มีลูกค้ามาว่าจ้างอีก" คุณแวนตอบ เรื่องนี้ผมเห็นว่าสำคัญมากทีเดียวสำหรับวงการอุตสาหกรรม เราต้องการบริษัทซึ่งเชื่อถือได้และมีความรับผิดชอบ เมื่อรับงานมาแล้วก็ทำงานนั้นตามหน้าที่และสัญญาอย่างดีที่สุด ไม่ใช่รับงานมาแล้วก็เรื่อยเฉื่อยบ้าง ใช้ของที่ไม่มีคุณภาพบ้าง ทำงานผิด ๆ พลาด ๆ บ้าง การที่คนไทยไม่นิยมใช้ของไทย ส่วนหนึ่งก็คงจะเพราะระอาต่อของที่ไม่มีคุณภาพนั่นเอง

"การที่คุณแวนเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จอย่างนี้ พอจะบอกได้ไหมครับว่า อะไรเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่พอจะแนะนำคนอื่น ๆ ได้"

"การบริหารการเงินซีครับ" คุณแวนตอบโดยไม่รีรอ **"เรื่องความสามารถทางเทคโนโลยีนั้น ใคร ๆ ก็มีได้ และอาจรู้เท่าเทียมกันหมด แต่ในด้านการบริหารการเงินนี่แหละครับที่ทำให้บริษัทจะยืนยงต่อไปได้หรือไม่** เช่นในตอนแรกเมื่อเราออกแบบผลิตภัณฑ์อะไรได้ใหม่ ๆ เราอาจจะผลิตขายในตอนแรกได้สักสิบชิ้น แต่ไม่ใช่ว่าเราจะได้เงินนะครับ เพราะของของเรายังไม่มีใครรู้จัก เราอาจจะต้องขายผ่อนไปก่อน แต่วัตถุดิบที่เราเอามาใช้ผลิตของของเรานั้น เราต้องใช้เงินสดซื้อมานะครับ ดังนั้นเดือนแรกนี้เราก็ขาดทุนไปแล้ว ถ้าเดือนที่สองผลิตภัณฑ์ของเราขายดี ก็จะมีคนสั่งของของเรามากขึ้น แล้วเราก็ต้องหาเงินสดไปซื้อวัตถุดิบมาผลิตของอีก ยิ่งของของเรามีคนสนใจมาก เรายิ่งอาจจะเจ๊งเร็วนะครับ ดังนั้นเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่วิศวกรหรือนักคอมพิวเตอร์ควรจะต้องสนใจหาความรู้ ผมเองยังอยากให้มีสอนเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรวิศวกรรมด้วยซ้ำ"

"น่าสนใจมากครับ เรื่องนี้รู้สึกว่าวิศวกรส่วนใหญ่จะละเลยกัน คือเรียนกันมาแต่ทางด้านวิชาการ แล้วก็สนใจทำงานเฉพาะด้านเทคนิคจริง ๆ เท่านั้น ถ้าคิดอะไรดี ๆ ได้ แล้วไม่ถูกคนอื่นเขาแอบเอาไอเดียไปทำขายจนรวยเสียก่อน ตัวเองก็ไม่มีปัญญาจะนำไอเดียนั้นไปผลิตขายได้ ผมเองเห็นว่าคนไทยที่มีความสามารถนั้นมีมาก แต่จะทำอย่างไรจึงจะนำความสามารถของเขานั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติได้ ไม่ทราบว่าคุณแวนอยู่อเมริกามานานมีอะไรที่พอจะแนะนำได้บ้าง หรือมีความเห็นอย่างไรบ้างที่จะทำให้ประเทศของเรามีความก้าวหน้าทางคอมพิวเตอร์เท่ากับฮ่องกงหรือไต้หวัน"

"ผมเห็นว่ามีหลายเรื่องนะครับ" คุณแวนตอบ "ที่สำคัญก็คือรัฐบาลของเรา

ที่สำคัญก็คือ รัฐบาลของเรายังไม่มีนโยบายอะไรที่แน่นอน ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี ถ้าต้องคอยถามคนอื่นว่าจะทำอะไรดีละก็ เสียเวลาเปล่า อย่าทำดีกว่า

สาว ๆ ผู้ทดสอบเฮอร์คิวลิสการ์ด

ยังไม่มีนโยบายอะไรที่แน่นอน ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี ถ้าต้องคอยถามคนอื่นว่าจะทำอะไรดีละก็ ผมว่าเสียเวลาเปล่าอย่าทำดีกว่า ดังนั้นเรื่องการส่งเสริมงานคอมพิวเตอร์นั้นก็ต้องเริ่มที่รัฐบาลเอง"

"พอจะขยายความได้ไหมครับ" ผมถาม

"อย่างเกาหลีหรือไต้หวันนั้น เขาเริ่มจากการลอกเลียนก่อนใช่ไหมครับ เขาลอกเลียนจนมีความรู้ทางเทคนิคและทางด้าน Know How แต่ขณะเดียวกันทางรัฐบาลของเขาก็สนับสนุนและช่วยเหลือ อย่างเช่นรัฐบาลไต้หวันก็จัดตั้งสถาบันสำหรับค้นคว้าทางด้านฮาร์ดแวร์และวงจรไอซี มีการสนับสนุนให้ทำวิจัยทางด้านโปรแกรม BIOS ของเครื่องจำพวก พีซี ทำแล้วให้บริษัทในไต้หวันเอาไปใช้ได้ ไม่ต้องมีปัญหาเรื่องลิขสิทธิ์กับไอบีเอ็มอีก แต่รัฐบาลไทยมีไหมครับสถาบันที่ส่งเสริมงานวิจัยด้านอิเล็กทรอนิกส์แบบนี้ แล้วอีกอย่างหนึ่งรัฐบาลต้องช่วยด้านการเงินด้วย"

"ด้วยการลดภาษี หรือตั้งกำแพงภาษีกันของนอกหรือครับ" ผมสงสัย

"ไม่ใช่ครับ แต่เพื่อช่วยด้าน cash flow อย่างที่ผมพูดไปเมื่อสักครู่นี้" คุณแวนอธิบาย "รัฐบาลอาจช่วยด้วยการรับซื้อเช็คของบริษัทใหญ่ เพื่อให้บริษัทเล็กเอาเงินสดไปใช้ดำเนินการก่อนได้"

"เราพอจะมีโอกาสพัฒนาอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ในประเทศได้ไหมครับ" ผมถาม

"โอกาสน่ะมีแน่ครับ แต่เราต้องคิดกันให้รอบคอบ ผมยอมรับว่าเรื่องคอมพิวเตอร์นี้เราตกเป็นเบี้ยล่างของประเทศอื่นมาก และเราก็อยากรวยสักที แต่ผมเห็นว่าเราไม่จำเป็นจะต้องผลิตคอมพิวเตอร์ขายนะครับ เราน่าจะมองที่พวก Physical Device มากกว่า เราควรจะมองที่การประยุกต์ ไม่ต้องไปมองที่ตัวคอมพิวเตอร์ ใครเขาอยากทำตะปูก็ปล่อยเขาทำไป เราไปออกแบบบ้านดีกว่า คนที่อยู่ใกล้ลูกค้าน่ะทำเงินได้มากกว่านะครับ" คุณแวนตอบ และถึงคุณแวนจะไม่ได้ยกตัวอย่างเฮอร์คิวลิสการ์ด แต่เท่าที่พูดมานั้นก็เห็นชัดอยู่แล้ว ว่าคุณแวนมองเห็นจุดที่จะทำเงินจากธุรกิจคอมพิวเตอร์ได้ที่ไหน

"แต่ถ้าเราอยากจะทำคอมพิวเตอร์จริง ๆ ล่ะครับ คุณแวนมีความคิดเห็นอย่างไร"

"ถ้าอย่างนั้นก็ต้องดูที่เรื่องการออกแบบ คุณจะต้องออกแบบผลิตภัณฑ์ของคุณให้น่าสนใจและใช้งานได้ตามที่ลูกค้าต้องการ" คุณแวนตอบ "แต่ในเรื่องการผลิตจริง ๆ นั้น ผมคิดว่ามันไม่ง่ายเพราะเราต้องมีอุตสาหกรรมสนับสนุนหลายด้าน ที่อเมริกานี่มีพร้อม ลองเปิดสมุดโทรศัพท์ดูก็ได้ว่าเราจะเห็นรายชื่อผู้ทำกิจการต่าง ๆ มากมาย เมื่อเราออกแบบผลิตภัณฑ์แล้วเราก็ว่าจ้างบริษัทเล็ก ๆ เหล่านั้นผลิตชิ้นส่วนให้เราได้"

เรื่องนี้ก็เห็นจะจริง เพราะเมื่อผมไปคุยกับมิสเตอร์ สแตน ฉี ประธานบริษัท มัลติเทค นั้น ก็ได้ความว่าบริษัท มัลติเทค เริ่มต้นด้วยการออกแบบเครื่องใช้เกี่ยวกับโทรศัพท์แล้วว่าจ้างบริษัทย่อย ๆ อื่น ๆ ให้ทำวงจรและประกอบผลิตภัณฑ์ให้ หรือแม้แต่ท่านอาจารย์สมชาย ทยานยง ผู้อำนวยการสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ของจุฬาฯ และเป็นผู้หนึ่งในคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐก็ยังเปรยว่า อุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ในเมืองไทยมันพัฒนายาก "จะทำพลาสติกสักชิ้นยังไม่ได้เลย"

"ทางสถาบันการศึกษาอย่างมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ผลิตนักคอมพิวเตอร์ไทยทุกวันนี้ จะมีส่วนช่วยอะไรได้บ้างครับ"

"ก็คงจะเป็นเรื่องหลักสูตรนี่แหละครับ" คุณแวนตอบ "เราต้องวางหลักสูตรที่เน้นให้เด็กของเราทำงานเป็นจริง ๆ

ถ้าเราไม่สนใจเรื่องลิขสิทธิ์ ก็เป็นเรื่องยากที่เราจะหาโปรแกรมหรือซอฟท์แวร์ดี ๆ มาศึกษา

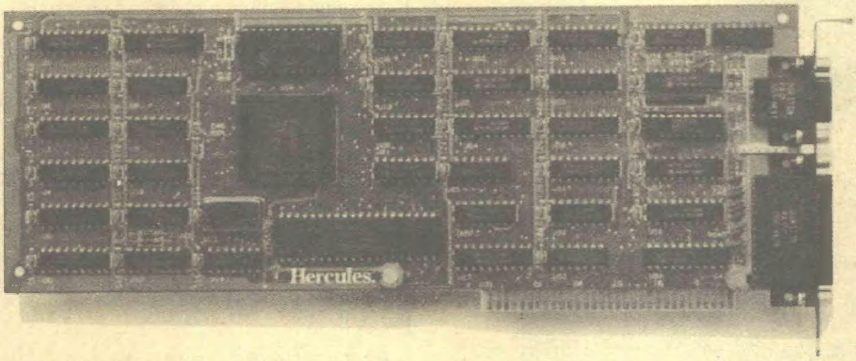

The Hercules Graphics Card

อย่างเรื่องของวงจรไอซีนี้เราต้องสอนให้เด็กทำเป็น ตั้งแต่ออกแบบวงจร ถ่ายรูปทำฟิล์ม เอาแผ่นทองเหลืองมากัด เอามาเจาะรู บัดกรี ไม่ต้องสอนให้ทำวงจรยาก ๆ ทำวงจรง่าย ๆ แต่ให้ทำตั้งแต่เป็นไอเดียจนกระทั่งเสร็จเป็นชิ้นออกมา อย่างนี้คนเรียนก็จะเกิดความเข้าใจในกระบวนการต่าง ๆ ทุกขั้นตอน และพอทำเป็นเขาก็จะมีความมั่นใจ รู้ว่าจริง ๆ แล้วมันไม่มีอะไรซับซ้อนยุ่งยาก เวลาเรียนวิชาที่ซับซ้อนขึ้นไป ก็พังอาจารย์อธิบายได้เข้าใจว่าหมายถึงอะไรในขั้นตอนไหน อย่างเช่นการที่ผมทำเฮอร์คิวลิสการ์ดได้นี่ก็เพราะผมเคยเรียนออกแบบ และเคยทำมาจริง ๆ นี่แหละครับ"

"แต่คุณแวนบอกว่าเราควรจะสนใจทางด้านประยุกต์เพื่อให้ใกล้ชิดลูกค้า แล้วเรายังจำเป็นจะต้องมีนักออกแบบฮาร์ดแวร์ด้วยหรือครับ"

"ถ้าไม่มีเราก็ไม่เจริญซีครับ งานด้านคอมพิวเตอร์มันวิวัฒน์ต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดนิ่ง ดังนั้น วิชาพื้นฐานอย่างเช่นการออกแบบนั้นเราทิ้งไม่ได้ ต้องให้เด็กของเรารู้ ทางด้านซอฟท์แวร์เองถึงจะตามหลังฮาร์ดแวร์อยู่ เราก็ต้องรู้เหมือนกัน เพราะเราอาจต้องนำมาใช้กับความต้องการพิเศษของพวกเราชาวไทยเอง ถ้าเราไม่ทำก็อาจจะไม่มีใครทำให้ สรุปแล้วผมยังเห็นว่าเด็กของเราจะต้องเรียนให้รู้เอาไว้หลาย ๆ เรื่อง"

"แล้วเรื่องซอฟท์แวร์ล่ะครับ ประเทศไทยเราพอจะมีทางส่งเสริมอุตสาหกรรมด้านนี้หรือไม่"

"มีครับ แต่ก็มีปัญหาบางอย่างที่เราจะช่วยกันคิดเหมือนกัน เรื่องที่ทางอเมริกาเขากังวลมากก็คือ เรื่องการก๊อบปี้ซอฟท์แวร์ ที่เมืองไทยผมได้ทราบว่าพอไปซื้อคอมพิวเตอร์ก็ได้รับแจกโปรแกรมหมด จะเลือกเอาโปรแกรมอะไรก็ได้ ซึ่งไม่ถูกต้อง ผมว่าโปรแกรมนั้นควรจะขายไม่ใช่แจก ต้องทำให้ผู้ใช้ยอมรับในการลงทุนลงแรงของคนอื่น การลงทุนทางสมองก็ควรได้รับสิ่งตอบแทนเหมือนกัน เราอาจไม่ต้องคิดราคาแพงนัก อาจจะโปรแกรมละสัก 100 หรือ 200 บาท ถ้าเราไม่สนใจเรื่องลิขสิทธิ์ ก็เป็นเรื่องยากที่เราจะหาโปรแกรมหรือซอฟท์แวร์ดี ๆ มาศึกษา หรือทำให้คนอื่นเขายอมรับความสามารถทางด้านซอฟท์แวร์ของเรา"

"การซื้อคอมพิวเตอร์แล้วแจกซอฟท์แวร์นั้น ดูเหมือนจะทำกันจนเป็นนิสัยไปแล้วละครับ" ผมอธิบายแล้วถามต่อว่า "คุณแวนคิดว่าจะมีทางแก้อย่างไรล่ะครับ"

"ผมคิดว่าจะต้องใช้วิธีการลงทะเบียนเหมือนร้านขายยา หรือไม่ก็มีการนำหลักทรัพย์มาวางเป็นการค้ำประกันว่าร้านของตนจะไม่ก๊อบปี้โปรแกรมแจกหรือแถม ใครอยากขายคอมพิวเตอร์เราก็อนุญาต แต่ต้องมีการควบคุม ถ้าทำได้ ผมคิดว่าบริษัทซอฟท์แวร์ต่างประเทศจะเพิ่มความเชื่อถือในประเทศไทยมากขึ้น

นี่ก็เป็นข้อคิดเห็นที่น่าคิดมาก ผมเองไม่แน่ใจว่าข้อเสนอนี้จะเป็นไปได้ในทางปฏิบัติสักแค่ไหน และที่จริงก็ยังไม่แน่ใจว่าสถานการณ์บ้านเราร้ายแรงขนาดจะต้องใช้วิธีการควบคุมอย่างนี้หรือไม่ ด้วยซ้ำ เท่าที่ทราบนั้นหลาย ๆ ประเทศในเอเชียก็ยังแกล้งเอาหูไปนาเอาตาไปไร่อยู่ เมื่อพูดกันถึงเรื่องก๊อบปี้ซอฟท์แวร์

"คุณแวนยังออก Product ใหม่ออกมาเรื่อย ๆ หรือครับ" ผมถามขณะที่คุณแวนพาผมเดินชมภายในโรงงานเฮอร์คิวลิสซึ่งมีเนื้อที่ไม่มากนัก

"ครับ เราได้พัฒนาเฮอร์คิวลิสการ์ดให้ทันสมัยอยู่เรื่อย ๆ เป็นการรักษาตลาดและความเป็นผู้นำด้านกราฟิกของเรา"

"คุณแวนมีความเห็นอย่างไรต่อระบบ CAD/CAM ครับ ที่นี่ได้เริ่มใช้หรือยัง"

"ยังครับ ผมเห็นว่าเรื่องนี้น่าสนใจ

วิชาทางคอมพิวเตอร์นั้น ไม่เพียงพอต่อการทำงาน คุณจะต้องเรียนรู้วิชาอื่นประกอบในระดับที่ดีด้วย เช่น ฟิสิกส์ เคมี และการจัดการ

คุณสักรินทร์ สุวรรณนุกูล ผู้คิดเฮอร์คิวลิสการ์ด

อยู่ดอก แต่มันยังไม่ practical โดยเฉพาะทางด้านจอภาพยังมี resolution ต่ำ ถึงจะทำให้ละเอียดได้ แต่ก็มีความจำกัดทางด้านขนาด ถึงจะให้ practical ก็ต้องทำจอให้ใหญ่ขึ้น ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นผมคิดว่าอาจจะต้องรอให้มีการ breakthrough หรือมีคนคิดอะไรใหม่ ๆ ได้อีก"

ที่ด้านหนึ่งของโรงงานมีสาว ๆ หลายคนกำลังง่วนอยู่กับการทดสอบการ์ดก่อนที่จะส่งไปบรรจุกล่อง "คุณแวนจ้างคนไทยไว้เยอะเหมือนกันนะครับ" ผมเปรยขึ้น

"ก็มีบ้างครับ แต่พวกนี้ส่วนมากเป็นลาวอพยพน่ะครับ" คุณแวนพูดยิ้ม ๆ

"มิน่าล่ะครับ ผมถึงนึกว่าเป็นคนไทย" ผมพูดแล้วถามต่อไปว่า "แล้วนี่คุณแวนมีโครงการจะกลับไปตั้งโรงงานในเมืองไทยบ้างหรือเปล่าครับ รัฐบาลเขายิ่งอยากให้มีอุตสาหกรรมในไทยมากขึ้นโดยเฉพาะทางด้านคอมพิวเตอร์"

"ผมก็สนใจครับ แต่คงจะต้องคิดกันมากหน่อย ประการแรกความต้องการเฮอร์คิวลิสการ์ดในเมืองไทย อาจมีไม่มากนัก ถ้าเราไปตั้งโรงงานก็คงจะต้องผลิตเพื่อส่งออก ซึ่งก็น่าคิดอยู่ แต่ผมจะต้องคุยกับหุ้นส่วนอื่น ๆ ด้วย ถ้าเราจะทำอะไรก็จะต้องแน่ใจว่าจะต้องมีช่องทางทำกำไรด้วย ถึงผมอยากจะช่วยก็ยังช่วยในทันทีไม่ได้ ต้องฟังเสียงคนอื่น ๆ ด้วยเหมือนกัน" คุณแวนตอบ "นอกจากนั้นผมเองก็ไม่ค่อยรู้จักใครมากนักในกรุงเทพฯ เพราะผมเป็นคนต่างจังหวัด ขั้นตอนต่าง ๆ ในการเปิดบริษัท หรือลงทุนในเมืองไทยก็ไม่ค่อยจะเข้าใจแจ่มแจ้ง" ครับ เรื่องนี้ก็เห็นจะต้องฝากไว้กับคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแหละครับ ว่าจะคิดอย่างไทย ๆ คือนั่งรอให้เขามาเปิดสาขาหรือจะใช้ยุทธวิธีของนักการตลาด คือไปชักชวนเขามาตั้งโรงงานในไทยเสียเลย

"ผมได้ทราบว่า คุณแวนสนใจหาเด็กไทยไปร่วมงาน แต่ยังไม่พบใครที่ถูกใจเลย คุณแวนมีอะไรจะฝากไปถึงบรรดาเด็ก ๆ ที่ยังเรียนอยู่บ้างครับ" ผมถามเพราะเคยเห็นทรานสคริปต์ของวิศวกรไทยหลายรายที่สนใจจะไปช่วยงานของคุณแวน

"ครับ คือภรรยาของผมเพิ่งไปกรุงเทพฯ มา ตอนอยู่กรุงเทพฯ ก็สัมภาษณ์เด็กมาหลายคน แต่ก็รู้สึกว่าคะแนนที่ได้จะไม่ค่อยดี ผมเห็นว่ามีอะไรหลายอย่างที่อยากจะฝากเอาไว้ *เรื่องแรกคือภาษาอังกฤษ ควรขวนขวายศึกษากันถึงขั้นใช้การได้ทั้งอ่านและเขียน* วงการคอมพิวเตอร์นั้นก้าวหน้า มีอะไรใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา และความรู้ใหม่ ๆ เหล่านี้ก็มีเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ถ้าภาษาอังกฤษไม่แตกฉานเราก็รับเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาไม่ได้น่ะซีครับ *เรื่องที่สองก็คือควรตั้งใจทำคะแนนให้ดีอย่าเพิ่งสนใจเขียนโปรแกรมหาเงินเป็นลำไพ่พิเศษเลยครับ สนใจทำคะแนนก่อน เมื่อสมัครงานเขาก็จะประทับใจหรือจะเรียนต่อก็ง่าย และเรื่องที่สามก็คือวิชาทางคอมพิวเตอร์นั้น ผมคิดว่าไม่พอต่อการทำงาน คุณจะต้องเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ประกอบในระดับที่ดีด้วย* เช่น วิชาทางฟิสิกส์ เคมี นั้นล้วนมีประโยชน์ทั้งนั้น วิชาทางด้านการจัดการ และการบริหารการเงินก็สำคัญ ถ้ามีโอกาสก็ควรเรียน"

ครับ...นั่นก็คือทัศนะที่น่าสนใจและน่าคิดของคุณสักรินทร์ สุวรรณนุกูล วิศวกรชาวไทยผู้ออกแบบและผลิตเฮอร์คิวลิสการ์ดที่มีชื่อเสียง เรามีความเห็นเหมือนกันว่าถนนที่นำไปสู่ความสำเร็จนั้น ไม่ได้ปูลาดด้วยดอกกุหลาบเสมอไป แต่อย่างน้อยคุณสักรินทร์ก็ได้ช่วยชี้แนะวิธีการขจัดขวากหนามให้บ้างแล้ว ตอนนี้ก็สุดแล้วแต่ท่านผู้อ่านที่มีศักยภาพและปรารถนาความสำเร็จอย่างคุณสักรินทร์ว่าจะนำแนวคิดนี้ไปใช้ได้สักเพียงใด

ขอให้โชคดีครับ